

Klarisa Jovanović

Ti malani pildi

I. pild: Potrtost

Na zofi sedi. Z desnim komolcem
se opira na desno koleno.
Ko bo dvignila glavo, ki počiva
na dlani desnice, katere komolec
se opira na koleno, bo v njem ostala
globoka vdolbina. Vijoličasta podplutba.
Tako težka je njena glava. Tako strta
so njena ramena. Tako trda so tla
pod njenimi nogami: bleščeče gladke
plošče, odločno rezane, iz rožnatega
marmorja.

II. pild: Molk

Njegov obraz je napet kot koža na
bobnu. Negiben. Samo adamovo jabolko
se premika. Uganeš, da težko požira.
Da se nekaj drobi v njegovem grlu:
besede, olupljene do stržena.
Nato zadušene. S tenko svileni vrvico.
Prepolovljene. Posinjele. Glej, spet
bo pogoltnil slino. Spet jih bo poskušal
odplaviti. Oči se mu solzijo in votlijo,
v grlu pa vse brenči: zaklenjen panj
na veji, ki grabi v negibno nedeljsko
popoldne.

III. pild: Prezir

Čezte gleda. V belo, hladno steno.
Povsem se je zatopil vanjo. Potonil
v morje ravnodušnega, hladnega beleža.
Morda njegovo oko potuje po sledi
pajčevine. Po slutnji pajčevine. Nemara
se je zarilo v luknjico od žeblja.
Na katerem je nekoč visela slika.
Zdaj samo slutnja slike. Ne sliši škarij,
ki glasno režejo blago po lanskem
kroju. Ne vidi, da se mu stari, lanski
molji zažirajo v novo obleko. Ne ve, da
se mu skozi luknje že blešči golota:
preplašen vrabec na jekleni zimski
žici.

IV. pild: Obrekljivost

Tega ne počne samo sedé, tudi med
hojo in včasih celo ležé: marljivo
trebi te koščice, marljivo jih sesa in
zlaga drugo na vrh druge, še mastne in
tople, hrustančaste. Zdaj jih je že
za stolp, za tak majav stolp, skozi
katerega piha od vsepovsod. Skozi
vse špranje se vanj plazijo jeziki, nekateri so
dolgi, drugi kratki, nekateri so zviti, drugi
so iztegnjeni, nekateri so suhi, drugi vlažni,
vseh pa se drži vonj obrane kosti:
gladke, gladke šahovske trdnjave,
ki se prav rada daje
v zobe.

V. pild: Samoukrotljivost

Že navsezgodaj, še preden zadiši
po kavi, se zavihti na svoj lastni hrbet.

Tleskne z bičem. Se brez milosti
vzpodbode z ostrogami. Pod rebra.
In vendar ne poskoči. Nikamor ne
zdrvi. Vsa njena vlakna vztrepetavajo
kot jagnje pred zakolom. In vendar
ne pobegne. Njen prvi korak je za
spoznanje omahljiv. Drugi je že
čvrst in prožen. Medtem ko po njej
padajo udarci njenih lastnih rok in
v sencih sliši kljuvanje svoje krvi,
mirno, ljubeče gladi svoje sedlo,
obeša nanj plehnate zvezde in
lunine krajce ter stepa prah
z žametno mehkih črnih
plašnic.

VI. pild: Priliznjenost

Z židko, strdéno govorico kopiči
predenj pladenj za pladnjem:
na prvem je vse, kar lepi prste,
na drugem vse, kar pije oči,
na tretjem je vse, kar zatiska ušesa.
In tako znova in znova. Dokler
se ne priliže do njega. Takrat mu
ponudi samo sebe. Na najvišjem
pladnju. Brez gumbov in zadrg.
Vse steče kot namazano. Kot po
umešanem, zmehčanem
maslu.

VII. pild: Napuh

Slišiš, kako huka vate? Kako njen
topli piš počasi vdira v tvoja pljuča,
kako te je vse več, v šir in v dalj?
V nebeško dalj. Moj Bog, saj si
sam sebi že do grla, do svojega lastnega

krilatega grla. Če v kratkem ne
izdihneš, te bo napihnjene do
neznosnosti prebodla prva igla,
ki z dvojno nitjo šiva gumb,
najvišji gumb na tvoji srajci,
tistega tik pod tvojim
grlom.

VIII. pild: Klepetavost

Spotikajoč se drug čez drugega
jih spet klepajo. Takšne in takšne.
Klep, klep. Dolge in kratke, okrogle
in oglate. Vse pride prav. Samo da
se dá naklepati. Zvenk, zvenk.
Čeravno tu in tam zareže.
Čeravno tu in tam pokosi.
Nič zato. Klep, klep. Do konca
časov. Dokler ne naklepljejo tiste
zadnje, bridke, ki jih do ravne zemlje
pokosi.

IX. pild: Zmuzljivost

Skozi mišjo luknjo. Še raje skozi
šivankino uho. Ušesce. Gladka, mastna,
bleščeča. V rokah ti ostane njena kačja
koža. Pregibaj jo, ravnaj jo, vozljaj jo.
Ogrni se vanjo, zašij se vanjo, zmeraj
ti uide. Ker se nenehno leví. Ker se
venomer pušča vnemar. A videz vara.
V resnici ji vsaka nova koža lepše pristoji
od prejšnje in z vsako novo kožo je
za grižljaj dlje od tebe, lačnega:
pravkar iz varne razdalje vate
vrta njeno prenikavo
oko.

X. pild: Vzkipljivost

Tik pod površjem vzplameneva.
Sika. Pod nogami jo žge.
Dračje hvaležno prasketa. Gladina
podrhteva. Dno je razbeljeno do
vrelišča. Zdaj.
Njeno žgočo neučakanost pogasita
hlad belega porcelana in skrbno
pozlačeni rob čajne skodelice,
ki jo z dvignjenim prstom
opozarja, do kod
sme.